

Jan Gurba, Leszek Gajewski

Czermno Kolonia, gm. Tyszowce, woj. zamojskie. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 12, 163-164

1978

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Badania prowadzono w południowo-zachodniej części grodziska, w wykopie o powierzchni 150 m² do głębokości 2 m.

Stwierdzono, że wał drewniano-ziemny, o szerokości około 12 m, posadowiony był na skraju piaszczystej kępy; piaszczyste jego jądro umocniono od strony wewnętrznej drewnianym rusztem, zaś zewnętrzna strona wału posiadała - jak się wydaje - konstrukcję skrzyniowo-rusztową. Duża ilość kamieni występująca w wewnętrznym osypisku wału pozwala przypuszczać, że na szczycie znajdowały się skrzynie wypełnione kamieniami. Ruszt wewnętrzny uległ spaleni, mimo iż układ niektórych warstw drewna był dość czytelny. Tuż pod wałem znaleziono duże ilości ceramiki o cechach charakterystycznej dla końca II i początków III okresu wczesno-średniowiecznego, oraz dużo kości zwierzęcych, fragmenty żelaznej miseczki, wędzidło, groty strzał, noże i inne przedmioty żelazne. Występowanie licznych dołków słupowych wskazuje na istnienie pod wałem zabudowy mieszkalnej.

W fosie szerokości około 8 m - okalającej grodzisko odkryto konstrukcje drewniane. Przylegały one bezpośrednio do wału i były zapewne pozostałością przedwału. Materiał ruchomy stanowiła ceramika, kości zwierzęce i kilka fragmentów przedmiotów żelaznych.

Badania będą kontynuowane.

CZERMNO KOLONIA, gm. Tyszowce
woj. zamojskie
Stanowisko 1

Archeologiczny Ośrodek
Badawczo-Konserwatorski
w Lublinie

Badania prowadził doc. dr Jan Gurba i mgr Leszek Gajewski. Finansował wojewoda zamojski. Czwarty sezon badań. Grodzisko wczesnośredniowieczne /X /? / - XIII w. /.

Prace wykopaliskowe prowadzono we wschodniej części wnętrza grodziska w nawiązaniu do wykopów badawczych z 1977 roku. W wykopie o powierzchni 72 m² kontynuowano eksplorację rzędowego cmentarzyska szkieletowego oraz prowadzono drobiazgowo badania nad szczegółowym rozdzieleniem warstw kulturowych, bogato nasyconych materiałami datowanymi na XII - XIII wiek przy nadzwyczaj niskim występowaniu zabytków, datowanych na wcześniejsze wieki.

W warstwie poniżej poziomu pochówków odkryto dółne części jam gospodarczych; w wykopie u podnóża wału odsłonięto poziom związany z budową wału, zawierający dużą ilość odpadków drewna budulcowego. Materiał ceramiczny nie zezwala na datowanie warstw wcześniej niż na XII stulecie.

W warstwie ponad pochówkami odkryto m.in. dwie połówki enkolpionów brązowych.

Materiały, stanowiące własność Muzeum w Zamościu, do czasu opracowania zdeponowane będą w zbiorach Zakładu Archeologii UMCS,

Badania będą kontynuowane.

DĘBCZYNO, gm. Białogard woj. koszalińskie Stanowisko 6	patrz okres wpływów rzymskich
CZERSK, gm. Góra Kalwaria	patrz uzupełnienia 1976
DOBRZESZOW, gm. Łopuszno woj. kieleckie Stanowisko Góra Dobrzeszowska	Wojewódzki Konserwator Zabytków w Kielcach

Badania prowadziła dr Eligia Gąssowska, przy współpracy doc. dra Zenona Woźniaka i mgra Roberta Sadowskiego. Finansowało WKZ w Kielcach. Czwarty sezon badań. Sanktuarium pogańskie na szczycie góry, wzniesione w okresie późnolateńskim /?/, użytkowane do \pm 795 r. p. n. e.

W czwartym roku badań odsłonięto w całości założenie w obrębie tzw. elipsy górnej i częściowo międzywała 1-2. Różniano system komunikacyjny wiodący z dwóch stron po przekątnej od tzw. schodów zachodnich i schodów SE. Wejście pierwsze prowadziło międzywałem 1-2- do tzw. wewnętrznego przejścia wschodniego, wejście drugie w międzywał 2-3 wałów półksiężycowych. Założenie zamyka na południu "antywał", wał czwarty usypany tu na niewielkim odcinku i sąsiadujący ze ślepyim wąwozem z nadsypanymi ścianami. Wejście główne i niektóre znaczące elementy wewnątrz elipsy górnej zostały oznaczone stelami kamiennymi lub obrobionymi na okrągło płaskimi kamieniami. Założono dwa wykopy badawcze. Jeden zlokalizowany w pobliżu zejścia pod wał 1, gdzie znajduje się kamień ofiarny, ujawnił w warstwie gliny zwietrzelinowej, układ pali drewnianych, który zostanie rozeznany w przyszłych badaniach. Sporządzono analizę archeoastronomiczną i ustalono główne prawidłowości pomiarowe w terenie. Oddano do analizy C-14 węgiel drzewny pochodzący ze stropu wału 1. Wynik określa datę schyłkową użytkowania sanktuarium na lata około 795 r. n. e.

Badania będą kontynuowane.

DROHICZYN woj. białostockie Stanowisko 1	Konserwator Zabytków Archeologicznych w Białymstoku
--	---